

KOŚNIK (4) *sb m*

kośnik *a. kosnik.*

o jasne.

sg N kośnik (2). ◇ D kośnikowi (1). ◇ pl L kośnik(a)ch (1).

Sł stp notuje, Cn s.v. kosiarz, Linde XVI(XVII) – XVIII w.

Ten, który kosi trawę, zboże itp.; falcarius, falcifer Mącz, Cn; faenisex Calep, Cn; faeniseca, fenisector Cn (4) : Falcifer, falcarius, Kośnik/ Zęńcá. Mącz 117b, 117b; Sicileo – Znowu po kośnikach fieke czo pozostało. Calep 977b, 427a.

Synonimy : żeniec, żeńca, żnarz.

Cf KOSARZ, KOSINIEC

IM